

### O PROVOCARE ADUSĂ PROIECTULUI DE ELIBERARE SEXUALĂ

*de James Kalb*

Decembrie 2014

De ce nevoia de echivalare a relațiilor între același sex cu cele între persoane de sex opus a devenit, brusc, un absolut moral și social? Se vede foarte clar acest impuls. Majoritatea oamenilor au considerat că singurul scop al deciziei *Windsor* a Curții Supreme, care a afectat drepturile federale ale Actului Căsătoriei prin negarea echivalării celor două tipuri de relații este de a face rău cuplurilor homosexuale. Unul dintre scopurile politicii externe a Statelor Unite este să doboare această presupusă habotnicie. Spre exemplu, merită să ne complicăm situația și așa dificilă din Orientul Mijlociu ca să arborăm steagul curcubeu deasupra ambasadei SUA din Tel Aviv. Acceptarea generală a homosexualității nu este suficientă. Voci proeminente doresc marcarea opoziției cu emblema „discursuri pline de ură” din moment ce simpla ei existență distruge egalitatea, afectând mediul social.

Noua perspectivă asupra homosexualității înseamnă mai mult decât sex. Este rezultatul profundelor schimbări survenite asupra preceptelor tradiționale din întreaga lume, abolirea menirilor naturale în favoarea dorinței și a tehnologiei. Omul, conform noului principiu public, ne spune acum că nu a fost creat și nici nu este o ființă socială. Și că nici nu este format din trup și duh ca să reflecte asupra funcțiilor și scopurilor sale naturale. El înseamnă subiectivism pur, un ego cartezian neavând niciun rol sau însemnătate în dezvoltarea sa. Independența suverană, văzută acum ca baza demnității noastre ca ființe umane, implică o totală libertate a ego-ului, astfel încât să își poată alege valorile și relațiile, fără a ține cont de vreo limită naturală sau socială.

Din acest motiv el trebuie să aibă libertatea de a trata lumea din exteriorul egoului său ca fiind materie brută pentru scopurile sale. Lumea include trupul, care nu are nicio menire intrinsecă și niciun scop prestabilit. De fapt, include mai ales trupul, deoarece este doar al lui și nu-l împarte cu nimeni, astfel încât, dacă îl consideră doar al lui, nu încalcă drepturile nimănui și poate să facă ce dorește cu el.

Mai mult, independența suverană este un ideal pentru care trebuie să lupti; o parte din această lume o reprezintă lupta de a-ți controla propriul trup. Simțim durere, plăcere, impulsuri instinctuale și nevoi naturale cu o intimitate acută. Din cauza acestei vulnerabilități, egoul cartezian trebuie să aibă controlul complet asupra trupului. Cu alte cuvinte, să îndrăznești să spui că menirea naturală și tradiția morală sunt mai importante decât autoritatea egoului, ar însemna să lansezi un atac direct asupra demnității umane, supunând egoul unei entități oarbe sau idealului ce nu-ți aparține. Asta ar însemna deci să tratezi o persoană ca pe o ființă inferioară unui adult autonom.

Dacă fiecare dintre noi are dreptul să-și aleagă relațiile și să-și creeze propriile valori, atunci un sistem de legi bazat oficial pe aranjamente tradiționale ce corespund preferințelor unora dar nu ale tuturor – în special legi despre cum ar trebui să ne folosim trupul – este opresiv și reprezintă o insultă pentru disidenți. Astfel că, în prezent, ne regăsim într-o situație politică extraordinară, în care susținerea înțelegerii imemorale reprezintă bigotism insuportabil.

Această repulsie, de neînțeles, ne arată caracterul religios al noii credințe bazate pe egoul cartezian și drepurile acestuia. Întâlnim această groază viscerală față de judecățile morale nu doar în opinia *Windsor* ci și în universități, media, precum și în alte instituții ce reflectă cu încredere opinia dominantă din punct de vedere social. Reacția, poate înțeleasă mai degrabă ca un răspuns tabu, ia naștere din ideea că cei care resping „egalitatea în căsătorie” - perspectiva că relațiile între persoane de același sex și cele între persoane de sex opus reprezintă același lucru – atacă tot ce este mai sacru și mai important.

La fel ca alte ortodoxii religioase, noua ortodoxie a homosexualității și a altor probleme este fondată pe credința în Ființa Adevărată. Cel puțin în ceea ce privește aspectele morale, se crede că această ființă este egoul: Sunt pentru că sunt. Sinele este văzut ca puterea divină care domină universul moral propriu. Atât timp cât comportamentul rezultat nu face rău altora, suntem obligați să acceptăm această lege a sinelui ca fiind validă. Noua modă dominantă nu recită crezuri, dar are unul. Egoul are dreptul de a defini natura „existenței, menirii, universului și misterelor vieții umane”, cuvinte folosite de Curtea Supremă în cazul *Planificare Familială vs. Casey* ca să exprime esența a ceea ce înseamnă să trăiești într-o societate liberă.

Nu este o întâmplare că dreptul la propriile legi nu s-a concentrat asupra sexului, identității sexuale și configurației masculin și feminin a corpului uman. Dorințele sexuale sunt puternice la majoritatea oamenilor și sunt scoase și mai mult în evidență de societatea consumeristă care se folosește de sex pentru a vinde. Egoul este extrem de vulnerabil la cererile sale și această vulnerabilitate a condus la insistențele asupra dreptului absolut de a da ce formă dorim dorințelor sexuale. În trecut, moralitatea tradițională a legat dorințele sexuale de modelul căsătoriei. Acum, ca să-mi apăr puterea egoului, consider că pot să-mi afirm cum doresc dorințele sexuale. Drept urmare, egoul crează un univers moral care transformă dorința sexuală într-o identitate aleasă care-mi permite să „dețin” aceste dorințe, și nu să mă supun lor.

Pentru progresiști, un angajament față de justiție și demnitatea umană înseamnă, deci, un ordin social prin care toată lumea își auto-acordă libertate sexuală. Aceasta înseamnă îndepărtarea și a celei mai subtile forme de cenzură. Alegerile tuturor (cu condiția să nu facă rău celorlalți) trebuie să aibă aceeași valoare în viața socială. Altfel, unii oameni nu vor avea aceeași putere de control asupra lumii morale. Din moment ce dreptul egal la auto-control este absolut fundamental, negarea acestuia nu se poate justifica prin menționarea argumentelor precum susținerea funcțiilor naturale și tradiționale ale căsniciei. De aceea majoritatea *Windsor*, potrivit afirmațiilor domnului judecător Scalia, i-au văzut pe cei care resping echivalarea căsătoriilor între persoane de același sex cu cele între persoane de sex opus ca fiind *hostes humani generis*— dușmani ai rasei umane. Ei – noi – atacăm auto-acordarea, baza demnității umane și a unei societăți libere.

A descrie situația prezentă astfel nu înseamnă, desigur, a spune că majoritatea oamenilor gândește astfel, cel puțin nu explicit. Poți nega, minimiza, percepe greșit sau ignora aspectele problemei. Poți să le adresezi diferite porecle sau să-i analizezi din perspective diferite. Însă moda se poate vedea cu ochiul liber, mai ales în ceea ce privește tendințele referitoare la anatomia umană care sunt variante mai puțin conforme cu standardul.

## Final partea 1

Dacă, de exemplu, aruncăm o privire asupra principiilor legale, putem observa că din ce în ce mai mulți acordă întâietate deciziilor individuale asupra naturii sau istoriei. Natura este

un obstacol ce trebuie depășit, și o istorie de asupriri nu merită altceva diferit. Astfel că, în prezent, tribunalele se bazează pe ipoteza că din rolurile sexuale tradiționale nu se mai poate învăța nimic, și nici din legislația veche privind moralitatea publică, cu excepția a ceea ce trebuie evitat. Acesta este motivul pentru care tribunalul *Windsor* a tratat căsătoria ca fiind o simplă construcție cu rolul de a facilita scopurile celor care aleg să beneficieze de ea. Nu ar putea însemna mai mult decât atât și nici nu își poate continua legitimitatea având în vedere noua religie a egoului.

Putem să abordăm situația și dintr-o perspectivă instituțională. Oamenii aflați la conducere, în prezent, doresc să organizeze societatea ca pe un sistem rațional, universal și tehnologic a producției și consumului. Acest scop îi face să vorbească despre oameni ca fiind consumatori, resurse umane sau, poate, persoane cu drept de vot ținute în frâu prin mesaje constante. Drept urmare, au foarte puține motive să perceapă oamenii ca pe niște persoane cu o istorie proprie, familie, din moment ce le este mai ușor să-i vadă ca pe componente interschimbabile ale sistemului. Aceleași elite au tendința să creadă că toată lumea le împărtășește perspectiva asupra vieții, fiind motivați, în primul rând, de carieră și de prospectul de a alege dintre produsele puse la bătaie de acest sistem.

Drept urmare, nu trebuie să ne gândim că suntem conduși de oameni care și-au creat propria filosofie a egoului suveran. Ideile lor se bazează doar pe statutul social organizat pe baza principiilor economice, administrative și birocratice care încurajează ideea conform căreia imaginea omului este ego pur, fără legături intrinseci sau calități, care se definește pe sine și își stabilește binele prin alegerile pe care le face. De aceea visele tinerilor, în special ale celor săraci sau care provin din familii cu probleme, au o greutate retorică. Fiecare dintre noi, indiferent de care ne sunt dezavantajele, trebuie să fie capabil să-și transforme în realitate viziunea propriului viitor, chiar dacă acea viziune este o creație pur subiectivă și nu are nicio cale evidentă de îndeplinire. „A-ți trăi visele” reflectă un triumf al suveranității egoului asupra realității, motiv pentru care suntem impresionați de ambițiile sale.

Liberalismul este faimos de precaut și de moderat, camuflându-și dogmele și protejându-le de critică, negând că acestea există. Pare ciudat că a devenit ceva asemănător cu religia. Cu toate acestea, se bazează, la fel de mult ca orice alt tip de societate, pe înțelegerea comună a ceea ce contează, a ceea ce este real, drept, și a ceea ce justifică sacrificarea vieții. Aceste

idei, la fel ca gramatica unei limbi, formează un sistem datorită căruia este posibilă discuția coerentă. Acestea determină care sunt argumentele câștigătoare și care sunt opiniile ce se pot exprima în public.

La fel ca și în alte societăți în care au fost amestecate elemente diferite și uneori contradictorii, perspectiva religioasă caracteristică liberalismului a fost în general amestecată cu alte tendințe. De exemplu, în America, un protestantism moralizator care punea preț pe valorile familiale a fost considerat unul dintre elementele indispensabile unei societăți libere. Dezvoltările recente au indicat că, în sfârșit, liberalismul abandonează asemenea conexiuni și devine mult mai clar o deificare a subiectivității umane.

Să ne gândim, de exemplu, la consecințele din ce în ce mai evidente ale principiului conform căruia discriminarea este determinată din punctul de vedere al persoanei care s-a simțit discriminată, și nu pe baza unui criteriu obiectiv. Standardele ce țin de culoare, sex și merite, care erau înainte considerate ca opozabile discriminării, au fost înlocuite de incluziune, dreptul tuturor de a face parte dintr-o societate care-i acceptă. Modul de percepție a victimei, și nu circumstanțele factuale sau atitudinile celorlalți este ceea ce determină ce este el/ea; lumea ar trebui să îl/o creadă pe cuvânt și să îl/o sărbătorească în conformitate cu identitatea aleasă. Orice altceva înseamnă discriminare.

Și, din nou, sexul și trupul sunt puse în discuție. Aceasta face parte dintr-un raționament deja discutat – amenințarea pe care o reprezintă puterea instinctelor noastre față de pretențiile egoului de suveranitate asupra tuturor lucrurilor. Libertatea sexuală a fost scoasă în evidență, deoarece argumentelor economice, administrative și birocratice care ne domină lumea nu li se acordă importanță, astfel că există foarte puține cereri limitatoare dincolo de interzicerea constrângerii și încurajarea unei igiene corespunzătoare. Așa că dacă în zilele noastre Bradley Manning declară că este de fapt femeie, atunci este femeie, deși una care are corp de bărbat. Dacă ai susține contrariul, ar însemna să-i negi umanitatea și să-i respingi dreptul suveranității subiectivismului individual. Și să-ți permiți, dat fiind că recunoașterea costă puțin mai mult decât emiterea unui nou certificat de naștere – în afară

de respingerea tradițiilor fundamentale culturale și falsificarea realității fizice. Dar asta nu afectează cu nimic schimbarea și dreptul de auto-definire; le promovează.

Transexualitatea non operativă este, relativ, o dezvoltare recentă, dar abordarea pas-cu-pas care a condus la recunoașterea unei astfel de identități este tipic liberalistă. Alte forme de modernism politic au folosit violența revoluționară într-o încercare de a aduce ordinea socială pe aceeași linie cu înțelegerea modernă și tehnologică a realității. Această abordare a dat naștere unor experimente utopice inumane și de scurtă durată.

Liberalismul a avut un succes mai mare în ceea ce privește preferințele pentru lege, procese și judecată. Abordarea se inserează lent dar bine. Legea se purifică singură, conform afirmației lui Ronald Dworkin, și aplicarea principiilor sale devine din ce în ce mai clară. Procesul a fost susținut de organizarea social modernă și diversitatea culturală a celor care au legătură cu acest lucru. Efectul principal, care acum se răsfrânge asupra noastră, este transformarea unei societăți liberale într-un stat ideologic care o neagă. Acest nou stat nu recunoaște existența niciunei restricții în încercarea de remodelare a omului și a lumii de dragul libertății de a se defini pe sine într-o lume în acord cu preceptele individuale a ceea ce suntem „cu adevărat” – fără nicio restricție, cu excepția acelor care servesc preferinței de avansare lentă, varierii tacticilor și aplicarea tehnicilor terapeutice, astfel încât schimbările să fie realizate cu un minimum de fricțiune și de discomfort.

Acestea sunt, fără doar și poate, limitele liberalismului contemporan și ale religiei egoului liber și fără constrângeri. De fapt, nu încearcă să includă pe toată lumea în tot.

Discriminarea și excluderea din motive de bogăție, statut birocratic și studii, sunt acceptate deoarece sunt considerate ca fiind necesare pentru funcționarea unei societăți comerciale și birocratice. Nimeni, sus pus, nu se îndoiește de faptul că SAT reprezintă o bază legitimă pentru discriminare și recompensare. Cum altfel pot fi recrutați și pregătiți oamenii care trebuie să conducă sistemul? Se interzice însă excluderea pe baza calităților și relațiilor care nu au o relevanță imediată pentru scopuri, precum cele legate de formele familiale și culturale ale comunităților.

De asemenea, noua religie funcționează cel mai bine în domeniul în care a luat naștere, viața publică a societății industriale occidentale. Viața umană reprezintă mult mai mult decât atât,

astfel încât există presiuni constante din partea altor tendințe de gândire și simțire. Religia, familia și loialitățile etnice vor insista dacă diferențele nerecunoscute dintre rolurile bărbaților și ale femeilor vor continua să influențeze oamenii. Liberalismul se ocupă de problemă, permițând ca stilurile tradiționale de viață să aibă anumite roluri, cel puțin în cazul în care consecințele practice pot fi strict limitate sau direcționate în avantajul marelui proiect general.

Prin urmare, diferite forme de spiritualitate personală și sentimente față de „rădăcinile” noastre sunt permise atât timp cât nu au implicații sociale sau instituționale. Religiile non-occidentale sunt și ele favorizate cu un anumit scop, probabil deoarece favorizându-le se subminează ce a mai rămas din hegemonia creștină. Uneori, respectul față de lumea naturală influențează economia, cum se întâmplă în cazul activismului legat de schimbările climaterice, atât timp cât aceste influențe favorizează bunăstarea pe termen lung sau când costurile sunt mici în comparație cu valoarea socială a preferinței pentru pasiune morală, de exemplu, atunci când diferite zone sunt declarate sălbăticie pentru conservarea purității neîntinate a naturii.

Asemenea excepții par discrete și ușor de manevrat în timp ce ordinea liberală pare destul de stabilă. A avut un succes considerabil în dezvoltarea schimbărilor radicale care nu au fost determinate de considerații practice ci de dogme care s-au dovedit imposibil de evitat, pe de o parte, deoarece se prezintă ca libertate față de dogmă și, pe de alta, deoarece insistă asupra unei alegeri libere și individuale.

Cu toate acestea, la fel cum se întâmplă cu sistemele politice și religiile consacrate, liberalismul contemporan are slăbiciuni care vor ieși la suprafață, în cele din urmă. Noi nu putem să ne creem pe sine cu adevărat și este imposibil să scăpăm de structurile naturale și istorice. Drept consecință, încercarea de a nega natura și istoria în favoarea auto-creerii omului înseamnă o tendință de a falsifica realitatea. Cu cât avansează liberalismul, cu atât tendința aceasta devine mai puternică. Putem observa acest lucru în demersurile absurde pe care le fac unii pentru a evita să vorbescă despre ființele umane ca fiind bărbați și femei. Acest lucru nu reprezintă o falsificare inocentă, ci încercarea de a nega categoriile de bază prin care tinerii se pot orienta în timp ce se lasă, din ce în ce mai mult, dominați de instincte.



De asemenea, religiei liberale îi lipsește abilitatea de a-și întări legăturile de solidaritate, un defect deloc surprinzător având în vedere venerarea suveranității egoului. În mare, aceasta deghizează slăbiciunea, determinând oamenii să lupte pentru următoarea etapă de eliberare față de amenințări reale sau imaginare a ce a fost deja obținut. Este posibil ca această strategie să-și piardă eficacitatea atunci când etapele succesive ale avansului liberalismului devin mai degrabă absurde decât motivante. Nu toată lumea tinde să-i ia în serios atunci când activiștii LGBT vorbesc pe față despre imperativul creerii unui „mediu sigur” pentru cei care „își pun sub semnul întrebării” sexualitatea în campusurile cluburilor country sau în universitățile de elită.

Diferențele de statut social care nu corespund cu idealurile de guvernare, dar sunt necesare pentru funcționarea sistemului pot, de asemenea, cauza probleme. În prezent, resentimentele care iau naștere din aceste diferențe sunt difuzate de prosperitate și propagandă. Cu toate acestea, diferențele s-au mărit și par predispuse să mai crească datorită competiției la nivel global și abilității celor educați și capabili să-și organizeze viețile pentru a avea o carieră în timp ce restul, cei aflați pe partea opusă, consideră că stilurile de viață și comunitățile din care fac parte se duc de râpă. Răspunsul regimului liberal la această problemă este pregătirea oamenilor să adopte carierismul. Acest lucru ar putea funcționa pentru unii, dar nu toată lumea poate fi peste medie și unii oameni preferă să trăiască pentru familie, credință, moștenirea comunitară sau alte bunuri non-economice. Liberalismul este dușmanul acestor bunuri de fiecare dată când ele intră în conflict cu ego-ul suveran; oamenii s-ar putea să nu tolereze acest tip de agresiune la nesfârșit.

Odată cu instalarea crizei sociale sau a insatisfacției profunde, societatea liberală nu va mai putea rezolva problema într-un mod eficient. Negarea faptului că s-ar baza pe dogme înseamnă că nu poate reflecta și nu poate ajusta convingerile de bază, ceva ce tradițiile dogmatice conștiente au fost capabile să facă întotdeauna. În orice caz, aceste convingeri sunt prea simple și prea abstracte, prin urmare prea categorice și solicitante, pentru ca reforma bazelor să fie posibilă. Acestea stabilesc un standard comprehensiv pentru relațiile interumane care pot da vina pe probleme doar în cazul unui liberalism insuficient. Duritatea și brutalitatea sporadică ale relațiilor dintre persoane de sex opus, de exemplu, chiar și în cadrul celor mai prestigioase universități, iau naștere din încercările liberale de a desființa



normele tradiționale care reglementează relația cu propriile trupuri, și din demontarea consecutivă a preceptelor sociale care ne învață cum sunt bărbații și femeile, cum diferă unii de alții, și ce trebuie să aștepte unii de la alții. Insistând asupra faptului că aceste probleme trebuie supuse deciziei egoului suveran, devine imposibil să dăm ceasul înapoi și să creăm un mediu mai primitiv pentru ideile tradiționale care, odată, ajutau oamenii – în special pe cei care nu făceau parte din elită – să creeze relații stabile și productive care să stea la baza unor vieți demne și satisfăcătoare.

Nicio tendință nu poate obține victorie deplină și nici nu poate dura la infinit. Acest lucru se aplică și liberalismului din prezent. Cu cât este mai mare eliberarea promisă, cu atât sunt mai puțin convingătoare pretențiile că acest lucru ar fi necesar pentru depășirea habotniciei, precum și a altor influențe antiliberale din trecut.

La un moment dat, oamenii vor începe să dea vina pe liberalism pentru dificultățile cu care se confruntă, uneori pe bună dreptate dar alteori nu, dat fiind că societățile sunt imperfecte și a fi om înseamnă și a suferi. Liberalismul își va pierde sprijinul de care are nevoie pentru a exista și oamenii se vor întoarce la un stil de trai mult mai ancorat în realitate. Vor reveni asupra unei forme a divinității, alta decât egoul divin, și va lua naștere o rațiune morală care va avea un loc și pentru structurile naturale.

Fără îndoială, drumul de întoarcere va fi lung și plin de obstacole, dar la momentul de față, cererile pentru o dogmatică liberală devin din ce în ce mai puternice. Pentru moment, cei care nu aderă la religia liberală trebuie să se gândească foarte bine la cum pot limita excesele acestor tendințe actuale și cum pot păstra ceva mai bun pentru generațiile viitoare.

Primul pas în luptă este să alungăm falsitatea ideii persistente cum că liberalismul ar fi o metodă non-dogmatică de acceptare a varietății de opinii și stiluri de viață. Dezbaterile culturale sunt întotdeauna conflicte între ortodoxii. Propriile dezbateri despre sex, căsătorie și familie trebuie înțelese ca ceea ce sunt, și nu ca reprezentând conflicte dintre dogmatica iraționalului, pe de o parte, și toleranța și adevărul, pe de alta. Acest lucru este mai ușor de făcut acum când o întreagă generație a fost crescută sub regimul corectitudinii politice. O reacție împotriva regimului este deja vizibilă printre tineri. Este nevoie de transformarea nemulțumirii cauzate de abandonarea grijii față de problemele publice într-un angajament

constructiv și rațional. Se pare, deci, că războiul cultural nu s-a sfârșit. Abia a început să fie înțeles așa cum este cu adevărat.